

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 9C/284/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223773
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Jánošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2013:6112223773.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica sudkyňou JUDr. Jarmilou Jánošovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v konaní práv. zast. Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4 proti žalovanej Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal od odporcu zaplataenia majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu, **z a m i e t a**.

Súd odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučných konaniach Okresného súdu Banská Bystrica.

Súd spojil postupom podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania na spoločné konanie veci vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 9C/284/2012, 9C/286/2012, 9C/287/2012, 9C/288/2012, 9C/290/2012, 9C/291/2012, 9C/292/2012, 9C/293/2012, 9C/295/2012, 9C/296/2012, 9C/297/2012, 9C/298/2012, 9C/299/2012, 9C/302/2012, 9C/304/2012, 9C/300/2012.

Odporca žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami účastníkov, jednotlivými exekučnými spismi tunajšieho súdu a zistil tento skutkový stav:

Podľa tvrdenia navrhovateľa tento vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V zmysle ustanovenia § 38 a nasledujúcich zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku) požiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie pre svoje pohľadávky vzniknuté neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere.

Okresný súd Banská Bystrica vydal poverenie pre vykonanie exekúcie. Navrhovateľ požiadal o zmenu exekútora v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, o ktorom návrhu mal súd rozhodnúť v lehote 30 dní od doručenia návrhu. Súd nerozhodol o tomto návrhu v zákonom stanovenej lehote, hoci veci nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovali si ani spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný pre rozhodnutie o návrhu.

Z dôvodov uvedeného nesprávneho úradného postupu požadoval od odporcu náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktorý nárok si uplatnil aj písomnou žiadosťou adresovanou odporcovi podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Majetková škoda vo výške 175,-- Eur predstavovala:

1. Náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,-- Eur.
2. Na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,-- Eur.
3. Na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur.
4. Na spracovanie textov urgencii súdu a na výdaje spojené s vyhotovením a zaslaním urgencií súdu spolu vo výške 15,-- Eur.

Ďalej požadoval náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatňoval vo výške 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti súdu, keď poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu v konaniach napr. III.ÚS 203/2003, III.ÚS 235/2004, III.ÚS 347/2005.

Mal za to, že nepostačuje samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe a takéto konštatovanie nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú týmto postupom. Nesprávny úradný postup bol následkom nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávanie navrhovateľa, že nastanú účinky predpokladané v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávok. V tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu IV.ÚS 77/02 a III.ÚS 120/2010, tiež III.ÚS 271/05.

Navrhovateľ ďalej vzniesol námietku predpojatosti okresného súdu vzhľadom k tomu, že vecne aj miestne príslušným vo veci konať je súd, ktorý svojim konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu práva uplatňované touto žalobou.

Odporca žiadal návrh zamietnuť. Návrh považoval za zmätočný, keď v ňom nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Ďalej uviedol, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu. Takúto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Zo znenia ustanovenia § 15 a § 16 zákona 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Návrh na súd však navrhovateľ podal ešte pred uplynutím tejto lehoty, keď v prvej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku boli mu doručené dňa 23. 04. 2012. Navrhovateľ neposkytol súčinnosť pri prejednaní jeho návrhu na predbežné prerokovanie nároku, keď nereagoval na výzvu na doplnenie týchto žiadostí. Z týchto dôvodov nárok navrhovateľa odporca nepovažoval za predbežne prerokovaný.

Ku samotnému nároku na náhradu škody uviedol, že predpokladá preukázanie nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nimi.

Čo sa týka nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu predloží túto žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie a na vyčíslenie jeho doterajších trov, keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodne aj o trovách doterajšieho exekučného konania. Tiež je potrebné zaslanie príslušného exekútorskeho spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 Exekučného poriadku, keď po rozhodnutí o zmene exekútora má súd vec tomuto postúpiť rozhodnutie spolu s exekučným spisom pôvodne povereného exekútora. Pokiaľ pôvodný exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť, mohlo sa stať, že exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu navrhovateľa.

Poukázal tiež na ustanovenie § 3 ods. 7 a § 62 a nasledujúcich zákona 757/2004 Z. z. o súdoch v súvislosti s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka, keď navrhovateľ zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podať sťažnosť predsedovi príslušného súdu pre porušovanie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Nedodržanie lehôt stanovených v zákone samo osebe nemusí byť považované automaticky za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, tento pojem nemožno vykladať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. V tomto smere odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu I.ÚS 16/02 a I.ÚS 63/00. Z ustanovenia § 44 ods. 8, 9 Exekučného poriadku vyplýva, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do jeho doručenia pôvodnému exekútorovi. Z týchto dôvodov nemohlo v tejto lehote

dôjsť ku vzniku žiadnej materiálnej škody, keď pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti, právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o tom, že sa sudca dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní. Navrhovateľ nepreukázal, že by podal v predmetných exekučných konaniach sťažnosti, alebo že by existovalo také právoplatné rozhodnutie v disciplinárnom konaní alebo rozhodnutie Ústavného súdu, ktoré by konštatovalo porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Z uvedených dôvodov mal navrhovateľ za to, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup tvrdený navrhovateľom v návrhu.

Zároveň vzniesol námietku premlčania v súvislosti so znením § 19 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. ohľadom tohto nároku. Trojročná premlčacia lehota v zmysle citovaného zákonného ustanovenia uplynula po 3 rokoch od uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora (návrh na predbežné prerokovanie nárokov bol daný podľa odporcu v rozmedzí od 23. 04. 2012 do 25. 09. 2012).

Čo sa týka požadovanej materiálnej škody vo výške 175,-- Eur, navrhovateľ nepreukázal jej existenciu a nároky, ktoré si uplatňuje, sú len hypotetické. Škoda je vyčíslená ako paušálna, pričom administratívne spracovanie urgencií a publikačné výdaje sú neprimerane vysoké. Dôkazné bremeno na preukázaní existencie a výšky škody je na navrhovateľovi. Nepreukázal ani príčinnú súvislosť so vznikom tejto škody vo vzťahu ku konkrétnym exekučným konaniam.

Kritériá pre výšku nemajetkovej ujmy sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery možno vzťahovať len k fyzickým osobám, nie k právnickým osobám (viď rozhodnutie NS ČR 37Cdo/675/2011). Podľa tvrdenia odporcu navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani dôvod, pre ktorý by sa táto mala poskytnúť v peniazoch.

Z uvedených dôvodov žiadal návrh zamietnuť.

Predmetom sporu boli nároky navrhovateľa v zmysle zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01. 07. 2004.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Odporca je orgánom konajúcim v mene štátu v zmysle § 4 citovaného zákona ods. 1 písm. a).

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, za nesprávny úradný postup sa považuje, okrem iného, porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

V danom prípade odporca nenamietal, že takýto návrh na predbežné prerokovanie bol podaný odporcom, pričom nedošlo k uspokojeniu nároku navrhovateľa v zmysle jeho návrhu. Namietal predčasnosť podaného návrhu na súd, keď tento návrh bol doručený súdu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu márne uplynula táto lehota, súd nepovažoval tento argument za dôvod pre zamietnutie návrhu pre predčasnosť.

Ďalej sa súd zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu vo vzťahu k uplatneným nárokom.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

V zmysle ods. 3 lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku, najdlhšie počas 6 mesiacov.

Návrhy na zmenu exekútora podával navrhovateľ v predmetných konaniach od 27. 08. 2009. V danom prípade sa mohol dozvedieť navrhovateľ o škode najskôr uplynutím 30-tich dní od podania návrhu na zmenu exekútora.

Začatie plynutia 3-ročnej premlčacej doby v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nastalo potom dňom 27. 09. 2009. Návrhy na súd na náhradu škody boli podané 27. 09. 2012. Návrhy na predbežné prerokovanie nároku odporcovi boli doručené v priebehu obdobia od 23. 04. 2012 do 25. 09. 2012, kedy došlo k prerušeniu behu premlčacej lehoty.

Námietka premlčania teda nebola vznesená zo strany odporcu dôvodne a nároky boli uplatnené včas.

Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom je preukázanie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu a to:

1. porušenia právnej povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe
2. vznik škody
3. príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

V danom prípade sa nepreukazuje zavinenie, keďže citovaná špeciálna právna úprava predpokladá objektívnu zodpovednosť za vzniknutú škodu.

Tvrdeným porušením povinnosti na strane odporcu bolo nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu exekútora v zmysle § 44 Exekučného poriadku.

1. V konaní 9C/291/2012 - exekučné konanie č. 3Er/968/2003 - bol návrh na zmenu exekútora doručený dňa 28. 10. 2009, súd návrhu vyhovel rozhodnutím zo dňa 07. 01. 2010.
2. V konaní 9C/292/2012 - exekučné konanie č. 3Er/1185/2003 - návrh na zmenu exekútora doručený dňa 28. 10. 2009, 07. 01. 2010 vyhovené návrhu.
3. Konanie 9C/296/2012 - exekučné konanie č. 2Er/723/2005 - návrh na zmenu doručený 28. 10. 2009. Okresný súd rozhodnutím zo dňa 18. 01. 2010 návrhu vyhovel.
4. V konaní 9C/299/2012 - exekučné konanie č. 1Er/527/2002 - návrh na zmenu doručený 28. 10. 2009. Vyhovené dňa 01. 02. 2010.
5. Vo veci 9C/286/2012 - exekučné konanie č. 1Er/1387/2006 - exekučné konanie začalo v roku 2006. Na návrh oprávneného súd poveril výkonom exekúcie súdneho exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu. Na návrh oprávneného zo dňa 02. 11. 2009 súd vyhovel žiadosti oprávneného a poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého uznesením zo dňa 07. 05. 2010. Uznesením zo dňa 10. 04. 2012 bola exekúcia zastavená z dôvodu, že samotný súdny exekútor podal podnet súdu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Ku zastaveniu exekúcie došlo z dôvodu, že rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, bola považovaná za neprijateľnú. Krajský súd na odvolanie oprávneného prvostupňové rozhodnutie o zastavení exekúcie potvrdil dňom 27. 02. 2013.
6. Vo veci 9C/284/2012 sa jednalo o nárok vyplývajúci z postupu tunajšieho súdu v konaní 2Er/848/2003. Návrh na zmenu exekútora bol doručený dňa 02. 11. 2009, pričom súd rozhodol o návrhu dňa 12. 01. 2010 tak, že návrh na zmenu zamietol, keď exekúciu vyhlásil za neprípustnú. Krajský súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil.
7. Vo veci 9C/288/2012 - exekučné konanie č. 1Er/711/2006 - návrh na zmenu bol doručený dňa 02. 09. 2010. Návrh bol zamietnutý rozhodnutím zo dňa 28. 12. 2010, ktorým bola zároveň exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená.
8. Vo veci 9C/287/2012 - exekučné konanie č. 2Er/1386/2006 - návrh na zmenu bol doručený dňa 02. 11. 2009, o návrhu nebolo rozhodnuté, keď dňa 26. 07. 2010 bola exekúcia zastavená pre neprípustnosť. Rozhodnutie krajský súd potvrdil.
9. Vo veci 9C/290/2012 - exekučné konanie č. 1Er/845/2006 - návrh na zmenu exekútora doručený dňa 02. 09. 2010. O návrhu rozhodnuté tak, že návrh bol zamietnutý rozhodnutím zo dňa 28. 12. 2010, v ktorom bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a konanie zastavené.
10. V konaní 9C/293/2012 - exekučné konanie č. 1Er/14/2007 - návrh na zmenu exekútora doručený 02. 09. 2010, zamietnutý 11. 01. 2011, exekúcia zastavená pre neprípustnosť.
11. V konaní 9C/284/2012 - exekučné konanie č. 1Er/14/2007 - návrh na zmenu exekútora doručený dňa 02. 09. 2010. Návrh zamietnutý rozhodnutím zo dňa 11. 01. 2011 a exekúcia bola zastavená.
12. Konanie 9C/295/2012 - exekučné konanie č. 4Er/259/2006 - návrh na zmenu doručený 28. 10. 2009. Súd návrh zamietol dňa 12. 01. 2010, keď zastavil exekúciu pre neprípustnosť.

13. Konanie 9C/297/2012 - exekučné konanie č. 3Er/1129/2005 - návrh na zmenu doručený 28. 10. 2009. Okresný súd zamietol návrh rozhodnutím zo dňa 27. 01. 2010, keď zároveň exekúciu vyhlásil za neprípustnú a konanie zastavil.
14. V konaní 9C/302/2012 - exekučné konanie č. 2Er/713/2006 - návrh na zmenu doručený dňa 02. 09. 2010. Návrh zamietnutý 28. 12. 2010 a exekúcia vyhlásená za neprípustnú.
15. V konaní 9C/300/2012 - exekučné konanie č. 4Er/14/2007 - návrh na zmenu doručený 02. 09. 2010. Exekúcia zastavená pre neprípustnosť 04. 03. 2011.
16. V konaní 9C/304/2012 - exekučné konanie č. 3Er/208/2004 - návrh na zmenu doručený 27. 08. 2010, 08. 08. 2011 exekúcia zastavená pre neprípustnosť
17. Rozhodnutie vo veci 9C/298/2012 - exekučné konanie č. 3Er/1470/2004 - návrh na zmenu doručený 28. 10. 2009, návrh zamietnutý 28. 01. 2010. Exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená.
18. Vo veci 9C/287/2012 - exekučné konanie č. 2Er/1386/2006 - návrh na zmenu bol doručený dňa 02. 11. 2009, dňa 26. 07. 2010 bola exekúcia zastavená pre neprípustnosť. Rozhodnutie krajský súd potvrdil.

Čo sa týka tvrdeného nesprávneho úradného postupu v dôsledku nedodržania zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty v ustanovení § 44 Exekučného poriadku, je potrebné uviesť, že v exekučných konaniach začatých do 31. 08. 2005, (exekučné konanie sa začína dňom, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie), nebola v Exekučnom poriadku súdu stanovená žiadna lehota pre rozhodnutie o zmene exekútora. K 31. 08. 2005 mal § 44 ods. 6 znenie: „Ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.“

30-dňová lehota pre rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora bola zapracovaná do Exekučného poriadku až novelou - zákonom č. 341/2005 Z.z. účinnou od 01. 09. 2005. Zároveň bol vložený § 238 ods. 1 (prechodné a záverečné ustanovenia) v znení: „Konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.“ V odseku 2 nie je uvedený § 44.

Z uvedeného vyplýva, že v exekučných konaniach začatých do 31. 08. 2005 nebola zákonom stanovená lehota na vydanie rozhodnutia o zmene exekútora bez ohľadu na to, kedy bol návrh na zmenu doručený súdu. Takýmito konaniami boli konania označené pod bodmi 1 až 4, 16 a 17. Keďže nebolo preukázané tvrdené porušenie povinností na strane odporcu, súd v tejto časti návrh zamietol ako bezdôvodný.

V exekučných konaniach začatých po 01. 09. 2005 sa vyžadovalo, aby súd v zmysle ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol v lehote 30 dní od jeho doručenia.

Aj keď v zásade platí, že v rámci dispozičnej zásady má oprávnený právo zvoliť si exekútora, ktorý má vykonávať exekúciu a to aj bez udania dôvodu, súd nemusí predmetnej žiadosti vždy vyhovieť. V takom prípade môže žiadosť oprávneného uznesením zamietnuť.

Ku zamietnutiu návrhu na zmenu exekútora a následnému zastaveniu exekúcie došlo v prípadoch pod bodom 6, 7, 9, 10 až 14 a 17. Zároveň v týchto prípadoch došlo ak ku zastaveniu exekúcie pre jej neprípustnosť.

Od márneho uplynutia 30-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora do jeho zamietnutia a zastavenia exekúcie uplynula pod bodom 6 lehota 1 mesiac, pod bodom 7, 9, 10, 11 a 14 lehota 3 mesiace, pod bodom 12 lehota 1 a pol mesiaca, pod bodom 13 lehota 2 mesiace.

U vecí pod bodom 8, 15, 16, 18 súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora a exekučné konanie zastavil pre neprípustnosť. V prípade pod bodom 8 v lehote 7 mesiacov od uplynutia 30-dňovej lehoty od podania návrhu na zmenu exekútora, pod bodom 15 v lehote 5 mesiacov, pod bodom 16 ešte pred doručením návrhu na zmenu exekútora, pod bodom 18 v lehote 7 a pol mesiaca od doručenia návrhu.

Vo veci pod bodom 5 súd rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora po uplynutí 5 mesiacov od doručenia tohto návrhu. Následne však bola exekúcia zastavená pre neprípustnosť.

Pod nesprávny úradný postup v zmysle citovaného ustanovenia § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. možno zahrnúť širokú oblasť postupov orgánov mimo vydávania rozhodnutí. Za nesprávny úradný postup možno považovať aj nečinnosť alebo nekonanie orgánu v určitej lehote. V každom konkrétnom prípade však treba skúmať, či je daná nečinnosť ako znak zodpovednostnej skutkovej podstaty so zreteľom na okolnosti prípadu, najmä či konkrétny orgán mal alebo mohol konať.

V tomto smere súd odkazuje aj na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, prihliada Ústavný súd SR síce na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich nedodržiavanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (porovnaj I. ÚS 16/02).

Najmä však okresný súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 70/02, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že ak je na jednej strane všeobecný súd viazaný v zákone ustanovenými lehotami na vykonanie procesného úkonu, na druhej strane ich nedodržanie nemôže mať za následok porušenie základných zásad civilného procesu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom realizácie širšieho základného práva a to práva na spravodlivý proces, ktoré majú účastníci konania zaručené v ustanoveniach 7. oddielu druhej hlavy Ústavy SR a v príslušných medzinárodných zmluvách o ľudských právach. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces nemožno stavať proti sebe, ani ich oddeľovať.

V prípadoch pod bodmi 5, 6 až 15 a 18 došlo po podaní návrhu na zmenu exekútora k zastaveniu exekúcie pre jej neprípustnosť. Vo všetkých exekučných konaniach sa jednalo o výkon rozhodnutia rozhodcovského súdu, ktorý rozhodol o nárokoch navrhovateľa vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv. Exekučný súd bol nielen oprávnený ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu a to v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Mohol tak urobiť na návrh účastníka ako aj bez návrhu.

V zmysle citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 70/02, ktoré odkazovalo na iné rozhodnutie I. ÚS 86/02 Ústavného súdu SR, sa exekučný súd musel predovšetkým zaoberať otázkou prípustnosti exekúcie a nie návrhom na zmenu exekútora, ktorý návrh sa stal bezpredmetným po zistení, že nariadená exekúcia je neprípustná. Nie je potom rozhodujúce, či a v akej lehote bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu na zmenu exekútora, keď samotné exekučné konanie bolo zastavené pre neprípustnosť spôsobenú na strane samotného oprávneného.

Súd tiež poukazuje na znenie ustanovenia § 44 ods. 9 Exekučného poriadku v súvislosti s ustanovením § 46 ods. 1 EP účinného v tej dobe, z ktorého vyplýva, že až do poverenia vykonaním exekúcie nového exekútora ostáva v účinnosti poverenie pôvodného exekútora, ktorý je nielen oprávnený ale aj povinný vykonávať exekúcie v prospech oprávneného.

Z uvedeného vyplýva, že ani v prípadoch prekročenia 30-dňovej lehoty nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a ani v príčinnej súvislosti s prekročením tejto lehoty nemohlo dôjsť ku vzniku tvrdenej škody, ktorej výšku navrhovateľ riadne nepreukázal. Neuniesol potom dôkazné bremeno ohľadom tvrdenej existencie všetkých 3 predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu na strane odporcu, pričom v tomto smere súd odkazuje aj na všetky argumenty uvádzané odporcom v jeho písomnom vyjadrení.

Súd ešte poznamenáva, že aj keď odporca poukazoval na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 01. 2013 (že navrhovateľ mal preukázať podanie sťažnosti na prieťahy, resp. prešetrenie vybavenia sťažnosti, právoplatné rozhodnutie ESLP či Ústavného súdu SR), toto ustanovenie má hmotnoprávny charakter. Nemá však retroaktívne účinky, preto nemohlo byť aplikované na prejednávane prípad. Navrhovateľ podal návrh na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody ešte v roku 2012, kedy sa takýto postup nevyžadoval.

Navrhovateľ v návrhu vzniesol námietku zaujatosti sudcov tunajšieho súdu, o ktorej rozhodoval krajský súd tak, že konajúcu sudkyňu z prejednávania predmetných vecí nevytlúčil.

Pokiaľ potom navrhovateľ z tohto dôvodu žiadal prerušiť konanie do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti voči rozhodnutie krajského súdu, súd návrhu navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu rozhodovania Ústavného súdu SR o tejto otázke nevyhovel, keďže sa nejedná o dôvody, pre ktoré súd v zmysle § 109 ods. 1 OSP je povinný obligatórne prerušiť konanie. Súd môže prerušiť konanie z dôvodov uvedených v § 109 ods. 2 písm. c) OSP, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR I.ÚS/21/00 v súvislosti aj s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní 16Co/198/2013-465, podľa ktorých nie je dôvodom na prerušenie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP tá skutočnosť, že prebieha konanie na Ústavnom súde o porušení základných práv postupom, ktorý sa týkal rozhodovania o námietke zaujatosti sudcu, nakoľko meritórne rozhodnutie v konaní nebude závisieť od rozhodnutia Ústavného súdu a prerušenie konania by sa mohlo kvalifikovať ako porušenie práva na konanie a rozhodnutie bez zbytočných prieťahov.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 142 ods.1 OSP. Úspešný odporca si uplatnil náhradu trov konania, ale trovy konania nevyčísľil. Zo spisu mu nevyplývajú žiadne trovy konania. Z týchto dôvodov súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 2 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.